

O lidství a lidskosti.

(úvaha hledajícího muže)

Často je dnes hovořeno o lidství, lidskosti, o blahu a právech člověka. Přitom však nezřídka se člověk sám v tom všem považuje ne-li přímo za výjimečného, tak alespoň za velmi hodnotného. Očividně sám sobě, svému konání a svému pohledu na svět „diplomaticky“ přiřazuje hodnotu značnou.

Ano, každý člověk je důsledek hybnosti různorodě seřazených hodnot. Čím je ale člověk hloupější, tím vyšší hodnotu svému postoji navenek dává. A tento rozpor zákonitě přitahuje vše rozporuplné. Čím více se dotčený domáhá svého místa „na slunci“ a uznání lidí, tím více se žel vzdaluje lidství. Nu a touto nemocí, jež je důsledek nesprávného postoje k proudům života, trpí dnes každý, včetně téměř všech oborů lidských činností a společenskopolitických uspořádání.

Pokusme se, alespoň orientačně, podívat jak lidé běžně vnímají lidství a lidskost (*kurzívou*).

„Stojíme proto na křižovatce rozhodnutí, zda nadále vnímat lidství ryze pozitivně, nebo přijmout složitý pojem v celé jeho komplexnosti a nezahrnovat pod něj výhradně kladné jednotliviny, nýbrž vše, co se s člověkem pojí. Zda chápat lidství jako ohromnou množinu, v níž jsou zastoupeny veškeré prvky dle kvality nehledě na kvantitu. Jestli přistupovat k lidství jako k přirozenosti a vycházet z reálného projevu ve světě, či k jako vytvořenému ideálu kladných hodnot, k němuž bychom za optimálních podmínek měli směřovat.“ (T.Zářecký).

„Lidskost neboli skromnost je žádost konat to, co se lidem líbí a nekonat co se jim nelíbí.“ (Spinoza: Etika)

„Zločin proti lidskosti, tento termín byl poprvé použit roku 1915 v souvislosti s tureckým masakrem Arménů. Na poli mezinárodního práva byl poprvé definován pro potřeby norimberského procesu.“ (wikipedie)

Žijeme nejen v lidské společnosti, ale také v přírodě a veškerenstvu, kde živý pojem lidství má své zákonité stupně a projevy. Nu a jejich neuvážené užívání nadělalo a stále dělá nesmírnou škodu.

Lidství je všeobšáhla ctnost, která není nikterak vázána na pozemského člověka. Podobá se nezměrnému zářivému oceánu, plnému hojnosti nadzemské krásy, živosti a řádu. Každý člověk, kdekoli ve všehomíru, má k němu vztah. Člověk lidství nevytvořil, nýbrž se může a má stát jeho součástí. Vědomou či nevědomou, obohacující anebo kalící až ke stupni odrození.

Lidskost je vlastnost člověka, charakterizující jeho tvůrčí vztah k životu, jež vyznačuje skrze získané a správně uspořádané hodnoty, dle řádu svého vývoje, do lidství. Přičemž toto vyznačování aktivuje schránky člověka, a je zároveň vstupní branou pro požehnání a pomoci nejen od lidí, ale i k lidem. Pokud je zakalené osobivou chtivostí, je vstupní a výstupní branou pro formování mnohých špatností. Lidskost a její stupeň není něco neměřitelné či libovolně stanovitelné nýbrž je lidskou pečeti, formou a obsahem věnce osobního záření s jeho projevy.

Lidovost je pojem obsahující jistou skupinovou zemitost. Pojí se s krajem a naturelem, kde se určití lidé rodí, žijí, řídí se specifickými pravidly a zvyklostmi, jako je myšlení, mluva i chování se, mající tradice. Avšak lidovost a její zvyklosti zdaleka nemusí směřovat člověka k lidskosti. Protože co je dobré pro jedny lidi, nebo jistou skupinu lidí či jednotlivce, nemusí být dobré pro jiné lidi, pro faunu a floru či řád lidství. Je dobře známo, že některé zvyky a obyčeje starých kmenů a národů, nejen v minulosti ale i současnosti jsou pomoci, ale nezřídka také nesou prvky nelidskosti. K čemuž patří i nadřazenost, povolná lenost, podivné oběti, drancování krajiny a zejména způsob myšlení a konání. Ústící v násilí dobyvačné, ideové, náboženské i tak zvané rituální. Nu a také v neochotu lidí živě měnit své myšlení a postoje v proměnách svého bytí.

Uvedené stupně, vyjádřené slovy lidské řeči, však ještě nedávají dosti zřetelný obraz o jejich každodenní skutečnosti. Té skutečnosti, jíž je každý člověk v každé chvíli součástí. Skutečnosti, která není ani dobrá ani zlá, která prostě ve své utvářenosti a síle je. Člověk sám, jako osobnost se svou vůlí a stavem, se pohybuje buď v souladu s velkou skutečností světů, pak činí dobro. Anebo vnáší nesoulad a rozpor do skutečnosti, pak činí nedobře. Přičemž omyl či nevědomost není přímo zlo, ale zlem se stává, nevede-li prožitá zkušenost k nápravě a posílení dobra.

Aby nedošlo k nesprávnému vnímání pojmu skutečnost, nutno upřesnit, že skutečnost nejsou jen časné a minulé lidské skutky, coby známé výsledky jejich činnosti a důsledky jejich rozhodnutí, pojímané smysly, názory a představami. Ale především jsou to proudy života a jejich rozmanité tvary a tvorové v blízkém i vzdáleném okolí, se sférami různorodých hybností, včetně mimosmyslových forem projevů života. Nejen nezměrného množství viditelných i neviditelných forem a tvarů, ale i zatím mnoha nepoznaných projevů bytí. Bytí ve stvoření. Bytí, jež má svůj dokonalý a poznatelný řád.

Nu a zbývá zásadní otázka. Jak poznat sebe sama v dění skutečnosti a jak se v ní pohybovat svou vůlí? Jak tedy pracuje ona lidskost či nelidskost, jejímž strůjcem je každou vteřinou každý jedinec a v čem spočívá i ono Masarykovské, „*kdo a co jsem já a proč žiji*“?

Je doslova zázračné prožít v poznání, že na cestě životem je dána každému člověku schopnost vnímat skutečnost a zároveň rozhodovat se, zda jít správnou cestou, cestou lidství jako lidská bytost, nebo žít jako tvor nelidský. A je jen pochopitelné, že tvor nelidský je určen k nelidskému prožívání, což je u člověka totéž co „zločin“ proti lidskosti. Přičemž nelidskost opět není ani dobré ani špatné, jen nepatří ke člověku a smyslu jeho života. Příkladně takové štěně či kotě je nelidské, ale při tom je to životaschopný a krásný tvor.

Jak bylo již zmíněno, nedílnou součástí každého člověka je dar lidskosti. Zakrnělý anebo funkčně zářící, nejčastěji kombinace obou. Oním darem není vymezená schopnost rozumu, ale dnes neznámý dar „duchovního srdce“. Tento vždy živý a bdělý dar „sídlí“ uprostřed hrudi. Lépe řečeno, nelze jej tam pozemsky nalézt, ale je možné jej naprosto jednoznačně, každému bez výjimky, vnímat. Říká se tomu i svědomí, které nikdy nebylo ani není v hlavě. Tam je docela jiný zázrak.

„Duchovní srdce“, duchovnost, má málo společného s náboženstvími a lidskými úradky. Je střediskem všeobsáhlé zbožnosti, přesněji řečeno má přímý a věčný vztah ke skutečnosti a jejímu řádu. A to bez ohledu na mínění či rozhodování se jeho člověka. Tento vztah se dnes projevuje většinou neklidem, uspěchanou nespokojeností, v nejasných přáních a touhách. Pro nevědoucího nemá konkrétní formu ani umístění. Jako by však prochvíval každý detail a zároveň celý prostor v člověku i v jeho blízkosti. Zajisté lidé znají radost i štěstí, ale opět, nemá to hmatatelnou formu ani umístění. Neklid i radost se však projevují svými běžně viditelnými příznaky. V očích, na tváři, na tělesné schráně, ve fyziologii i ve změnách složení tělesných tekutin či energetických proudů, což lze vše objektivně prokázat. Na vyšším i nižším stupni lidskosti. Člověku je lehce nebo jej něco tíží, něco jej omezuje, až dusí, a jindy by se rozdal či v rozletu objal celý svět. A to vše je „řeč“ duchovní, projev onoho hřejivého daru lidskosti.

Způsobilstv být člověkem, lidskost, však vyžaduje, aby „tep duchovního srdce“ zvaný cit, byl patřičně výrazný a měl oporu ve vitálním tělesnu a tvůrčí rozvaze. Harmonie uvedených tří středisek, principů, pak umožňuje skutečnost nejen vnímat, ale ji i tvůrčím způsobem užít pro sebe i ku prospěchu lidství a proudů celého „oceánu“ života.

O anatomii, fyziologii tělesna toho ví dnešní lékařství a biologie docela dost. Také dost o tělesných pochodech, a látkách, ale už mnohem méně o vzájemné souvztažnosti ústrojných sestav. Také má znalosti o myšlení a mozkové činnosti, avšak samotný děj myšlení a rozumovost jsou stále značně zastřeny. A bude to dále zneklidňovat odborníky, pokud nadvládu nad svou lidskostí budou přenechávat zjištěné učenosti a polovičným argumentům, zvaným „rozumné akademické a vědecké teorie a důkazy“.

Každý soudný člověk ví, že samo se samo sebou nevyšvětlí ani nedokáže, lidově řečeno: „kapři si sami rybník nevypustí.“ Tak ani rozum není schopen prokázat rozumnost sebe sama. Stejně jako věda svoji vědeckost. Protože rozum není tou hlavní hybnou silou života skutečnosti, nýbrž „jen“ regulační ústrojností tělesna. Rozum rozváží, kam a do jaké skutečnosti se hýbe tělesnost s „duchovním srdcem“.

Vnitřní vývoj člověka není veden bez jeho přičinění. Člověk jako celek se musí hýbat, v tlaku i v úlevě prožívat. Prožívat veškeré proměny bytí. Kdy každá úroveň jeho ústrojnosti má jinou pohyblivost i průvodní formu. Příkladně, přední mozek je přizpůsoben pohyblivostem smyslovým a hutnějším mimosmyslovým. Zadní mozek s mozkovým kmenem je uzpůsoben jemnějším vibračním skutečna nejen z tělesné ústrojnosti, ale i skutečna mimotělesného. Tehdy se hovoří o intuici, inspiraci, zrění či o vnuknutí moudra, vyšším vědění a vedení. Orgány mozku jsou zázemím pro činnost rozumu. Tedy střediska rozvahy pro využití sil na cestách ve skutečnu. Klidně můžeme říci střediska rozvahy na cestách světem či světy, životem anebo úrovněmi stvoření Páně.

Je cílem a smyslem vnitřního člověka, jeho vědomí, aby putoval cestami života vědoucí. Tedy svobodný, zářivý a pohyblivý. Veškerá pozemská vědění, mají-li mu být prospěšná, musí nějak prožít na sobě, aby v tom našel jistotu (umění) rozvahy. Což je totéž jako vidět a žít skutečnost. Nikoli tedy jednostranné úsilí o tělesné zdraví, o zájmy a pohodlí, o učenost, o úspěch a uznání lidí. Rozumová rozvaha je vždy i obrazem živosti „duchovního srdce“ a způsobilosti jeho pozemské tělesné ústrojnosti. Dělat s rozvahou znamená, dělat s „roz_umem“, což je totéž, co umění žít!

Jistotou se vnitřní člověk osvobozuje, což vnímá jako všepřesahující volnost a radost. Jistotu člověku však nedají společenská pravidla chování, ani pozemský blahobyt, ale jedině žhavost duchovního tepu. Než, ona žhavost nemá charakter žhnoucí pochodně, ze které se uvolňuje teplo, pod jehož tlakem je tělesnost puzena, vše a kypí, ale ono žhnutí má savý charakter. Tedy, co se zvýšenou rychlostí pohybuje, je zároveň savou silou duchovna drženo pohromadě. Je zde schopnost vysoké pohyblivosti, aniž by došlo k vysílení a rozpadu forem ústrojné funkčnosti života. Čím vyšší schopnost zformované pohyblivosti, tím vyšší stupeň lidskosti a tím otevřenější možnosti pro cesty lidství. To je onen princip lidského sebevědomí, vnitřní jistoty v radostném rozletu. To říkají slova: „*V radosti zrozen, radost zasévá a radost sklízí!*“

Výše byly zmíněny pojmy pro střediska lidskosti. Těmi jsou středisko rozvahy, středisko tělesných ústrojností, středisko duchovního srdce. Každé má své potřeby, své výrony a míru vzájemné soupatřičnosti, včetně vztahu ke skutečnosti všehomíra. Symbolicky by se všechno toto dalo vetkat do jediného principiálního obrazu, kterým je šesticípá hvězda, setkaná ze dvou rovnoramenných trojúhelníků.

První pracovní představou, trojúhelníkem, postaveným z našeho pohledu na svém vrcholu, je řád nadzemských výšin. Kde horní částí je „spojnice“ nezměrného výronu Spravedlnosti a Lásky, jež patří svým dílem k sobě. Dolní hrot je symbolem tvůrčí čistoty. Láska a Spravedlnost se na této zemi může uplatnit jedině skrze tvůrčí čistotu. Každá svou mírou. Jinak řečeno, dané formy bytí se spoluzachvívají s řádem života pro danou úroveň přírody, kosmu, stvoření.

Druhým pracovním trojúhelníkem, který směřuje hrotem vzhůru je forma osobnosti v úsilí člověka. Vrstvenou základnu tvoří tělesná schrána s její ústrojností a duševní tělo. Vrchol pak tělo duchovní s darem lidskosti, duchovní jiskrou, která vždy směřuje svou savou přirozeností do řádu bytí nadzemských výšin, do „zahrad“ lidství. *Obrázek 1.*

Takto uvedená šestice vrcholů, dvou trojných principů, dává člověku moc v prostředí, kde právě prodlévá. Avšak „paprsky“ z vrcholů šesticípé hvězdy, jejich vyzařování, nemusí být zdaleka vyvážené a výrazně vyzařující do všech časoprostorových směrů. Do vnitřních a vnějších světů. Lidé dnes téměř nezají do těchto šesti principů, ale šesticípý symbol lidského bytí se podobá ochablým vláknům, jež se pohybují převážně jen v úrovních jednostranné pozemskosti, u dna lidství a kalí „vodu života“. Zajisté, čest výjimkám a zejména malým dětem.

Aby bylo možné ještě hlubšího pohledu do tajů lidskosti, je potřebné mít alespoň rámcový obraz toho, co je dále míněno pod pojmem vnější a vnitřní.

Skutečnost, jako věcné vyjádření proudů a forem života všehomíra, nezná lidsky vnímanou oddělenost uvnitř a vně. Protože vše je vzájemně propojeno a formováno. Dělicím prvkem chápání jsou zde jen smysly. Tedy ústrojenství spojené s_myslí.

Běžně člověk chápe vnější podněty jako vzruchy viditelné, slyšitelné, a vnímatelné povrchem těla. Na rozdíl od toho čich a chuť jsou již více věcí intimněji osobní. Avšak hnutí mysli při strachu nebo studu či rozčilení vnímáme plně jako vnitřní. Také i bolest, nevolnost, tíži. Neméně pak pocit odhodlání, zamilovanosti, emocí, štěstí a radosti a především úlevy a svobodného rozletu. Přitom vnitřní není malé a omezené, nýbrž více osobní „otevřené“ skutečnosti.

To jak člověk sám vidí, slyší či povrchem těla vnímá je vždy osobní. Vnímá to svým stavem. A věci vnější a vnitřní jsou vzájemně propojeny a dějí se naprosto zákonitě. Chce-li tedy člověk vidět a vnímat skutečnost, musí se na věci dívat „řečí“ zákonů a zákonitostí, nikoli obory činnosti. Tedy shůry, což je pozemským prožitím řádu nadzemských výšin. Řádu, jenž symbolizuje uvedený první trojúhelník!

Proto musí mít člověk všechna ústrojenství, jež jsou jeho součástí, správně a vyváženě rozvinuty, aby také tvořivě chápal proudy života nejen hmotnými smysly a souvislostmi, ale také „smysly“ a souvislostmi duševními a duchovními. Žel největším kamenem úrazu člověka posledních století jsou právě disharmonie v ústrojnosti duševní a duchovní.

- - -

Nyní se pokusme stručně uvedené principy propojit, oživit a nahlédnout do úchvatného dění živého člověka, jež pracuje i bez jeho přičinění, ať už jej vede cestou či necestou.

Přichází podnět ... ihned nebo posléze vědomá reakce. Pokud podnět k jakémukoli člověku přichází, vždy je v nějaké souvislosti s jeho vědomím a stavem. Buď je součástí důsledků jeho předchozích rozhodnutí nebo je vnějším popudem k nějaké nové reakci, nápravě či k vývojovému dění.

Anebo je projevem stavu jeho tělesné a duševní ústrojnosti. Což jsou podněty, které produkuje přímo nevnímatelný a neviditelný pohyb tělesných soustav včetně mozků a vegetativního nervstva, energetických toků a vyzařování, jež jsou součástí soustav člověka. Také těmi, které k člověku „přistupují“ z bližšího okolí či vzdálenějších soustav a jsou jeho součástí. Podnět či popud ještě ale není rozhodnutí.

Je-li člověk při vědomí, na podnět reaguje svým stavem, dovednostmi, vlohami, vzorci chování. Což má ale i svůj tělesně vymezený prostor.

Trojúhelník mocností vyššího řádu se uplatňuje jak v tělesné schráně s jejími vyzařováními, tak v duševní i v duchovní. A tak má zákonitě tělesná schránka okruhy zachvívající se v lásce, nebo spravedlnosti, anebo tvůrčí čistotě, každé zastoupené vlastní a jinou mírou.

Povšimněme si pro lepší pochopení vlastností a výchvívů příkladně tzv. lidské náruče, jež je základním tvůrčím prostorem pro pozemské uplatnění stupně pozemské lásky, spravedlivé rozvahy a vědomé seberealizace. *Obrázek 2.*

Smysly přivádějí podnět k aktivaci tohoto ústrojenství. Oči uvidí, uši uslyší, nos ucítí. Přední mozek, jehož uzpůsobení je aktuálním výsledkem dispozic celého člověka, ihned zpracovává podnět a větší či menší část přijatého podnětu proniká pozměněno skrze malý mozek a míchu k tělesnosti plexu solaris a dále podněcuje nejen tělesnost s jeho vyzařováními, ale prochvěje i duchovní oblast v hrudi. Reakce tělesnosti zpětně dává informaci opět do pohybu předního mozku, jež hodnotu podnětu vědomě součinností obou hemisfér vyhodnotí a dá související podnět k pohybu svalů rukou, případně nohou. Přičemž levá hemisféra předního mozku je střediskem převážně světským a pravá inklinuje více k intuici a niternu. To je v případě tzv. běžného a pracovního podnětu, jež je dán způsobností jedince.

Je-li podnět na hranici způsobnosti stavu člověka, na systém podnětu jedná tělesno „reflexivně“, tedy pudově, dle tělesné bytostnosti a návyků.

Lidská náruč je tvořivá výslednice vědomého myšlení a rozvahy. Avšak je zde také něco za hranicí myšlení a návyků či vzorců chování. Tím je aktivní činnost duchovního výchvívů z prostoru v oblasti hrudi. Nejsou to jen nervové vzruchy, které pronikají skrze malý mozek, mozkový kmen a míchu do tzv. tělesného neurovegetativního „mozku“ – plexu, ale je to i průvodní „rázová vlna“, která vzniká proměnou pohyblivosti podnětu různou ústrojností. Tedy i krevními tekutinami a zářivými věnci tělesných orgánů. Tato rázová vlna se podobá činnosti magnetismu, jež je zákonitě průvodním jevem elektrického proudu. Čili magneticky přitažlivě působí do větší či menší vzdálenosti od hlavního proudu. Ovšem proudění životních sil a příslušného magnetického spolupůsobení má, v různých utvářeních tělesnosti a vyzařováních, různou hybnost, bytostnou inteligenci, formující sílu i rychlost vzruchu.

Poodhalme blíže toto utváření a „magnetický“ projev náruče.

Vyšším centrem samotné činorodé tvořivosti je aktivní přítomnost vyzařování duchovního srdce z prostoru hrudi. Toto vyzařování vyjadřují slova „dělat věci s láskou“ nebo alespoň s vlídnou vstřícností. Žel také dělat něco necitelně, lhotejně či s neochotou. A soudržná vroucnost se projevuje nosnou a přitažlivou silou přivnutí (čehokoli), stiskem paží či rukou. Neochota nebo necitelnost tuto soudržnou schopnost nemají.

Zemská síla pro pohyb všeobecně vychází z oblasti tělesného těžiště, jež úzce souvisí s vegetativní tvůrčím ústrojenstvím plexu solaris. Vzruch z oblasti těžiště tím dává náruči i pozemskou stabilitu. Oblast realizované tvůrčí čistoty má navíc silnou oporu ve svalstvu břišním a v pohybovém ústrojenství dolních končetin, ve více či méně pevném postoji či vstřícném kroku. Avšak i tato pevnost, ve své podstatě, je vysokou hybností v projevu harmonie mezi lidským těžištěm a ploskami nohou. Každý vnímavý dobře ví, jak citlivé jsou plosky nohou na nepatrné sklony i nerovnosti terénu. Tato citlivost úzce souvisí se stavem kotníků, kolen a napětí v pánvi. Hluběji pramenící z přesvědčení (pevnosti v „kramflecích“), pokory (živé síly v kolenou) a vyváženosti v kyčlích (stupně pohodlnosti) a zejména stavu pohlavní síly v perineu.

Snad se na tomto místě hodí říci také pár slov k pojmu pohlavní síla. Všeobecně se pojem pohlavní síla ztotožňuje s pojmem sexualita a také s pohlavím. To je nesprávně. Sexuální síla je jen jeden ze stupňů síly pohlavní a pohlaví je výraz pro odlišnost utváření pohlavní síly u ženy a muže.

Pohlavní síla je důsledek utváření síly hlavní. Tedy je důsledek sil a forem, jež působí na utváření pozemské ústrojnosti člověka pro její následnou možnost tvořivosti lidského tělesna.

Jakmile síla pohlavní dozraje, cca mezi 13 až 17 rokem života, nastupuje plná odpovědnost člověka ve vztahu k lidství a lidskosti. Což je totéž, že vše je plně připraveno k osobnímu vývoji člověka přesně v místě a odpovídajících poměrech tělesného zrodu. Odlišně u ženy, odlišně u muže. Struktura a stupeň zralosti pohlavní síly jsou charakteristické pro každého člověka jinak a základní vyváženost má středisko v oblasti plexu solaris. Odtud je mocnost přirozeně a vyváženě rozprostřena do celého tělesna. Je-li síla v plexu vyvážena, její člověk je vitální a zdravý, čili způsobilý pro řádný vývoj lidskosti. Avšak pohlavní síla má pro různé úrovně ústrojností vlastní chvění (vibrace), podobně jako u oktáv v hudbě, nebo v barvách světelného spektra.

Směrem dolů od plexu solaris (od tělesného slunce) jsou vibrace hutnější a realizují se v tělesné síle, v těžišti člověka. Protiváhou jsou směrem nahoru vyšší vibrace a realizují se v rytmické soustavě člověka (plíce, srdce), oblasti to, kde „prodlévá“ duchovní srdce, podstata člověka. Vzdálenější sféra vyzařování plexu solaris odpovídá směrem dolů síle plodivé-sexuální, směrem nahoru pak krku, odkud ústy vychází slyšitelný projev stavu pohlavní síly a tvůrčí plodivosti slova. Což je pozemsky patrné na výraznosti, barvě a tónu hlasu. Vytvoří-li se tyto tvůrčí okruhy vyzařování správně, tedy podle vyššího řádu, nastává nádherný zázrak člověka. Kdy ona pohlavní síla jako celek, počne býti silně ovládána svým vyzařováním duchovního srdce, duchovnem člověka. To se projeví na otevření se lidské tvořivosti do okruhu hlavy, zejména na harmonii a vyváženém mozkovém ústrojenství. Projev duchovna tak pronikavě zjemňuje a povznáší pohlavní sílu do sfér spravedlnosti a rozvahy člověka a otevírá se vyzařováním intuice a tvůrčím chápáním věcí vyššího řádu.

Proto je zde varování nezbytné vyváženosti pohlavní síly.

Je-li užita k nezřízenému sexuálnímu vybíjení nebo pozemskému siláctví či v oblibě požívačnosti, stejnorodost jejich výchvěvů kalí vibrace a vyšší a povznášející síla duchovna nemůže formovat vzlet člověka. Možnost vzletu je odříznuta. Což se samozřejmě projeví na strukturách mozků a jejich hutnosti, převaze pozemského rozumu. Z člověka se stává zemitý tvor. Avšak zemitost a lidovost nemusí být způsobena jen podřízením se sexualitě a požívačnosti, ale i mylným představám o duchovních hodnotách. Totiž způsob přemýšlení tzv. duchovních materialistů spočívá v tom, že si sami nařídí sexuální či požívačnou askesi, čímž přirozenou potřebu sexuality a zdravého stravování zpravidla silně oslabují. Tím ale stejně oslabují celou strukturu pohlavní síly, protože nemá se o co plnohodnotně opřít. Dochází ke změnám pohyblivosti věnce vyzařování, pokřivení ústrojných soustav a zejména takto zformované nezpůsobilé a nízké vyzařování nemůže vytvořit mosty pro působnost duchovního srdce a bytostné pomoci.

Pohlédněme dále na utvářenost očí při „dělání s láskou“. Nikoli psychologie je správný výraz pro vědu o lidském niternu a o „jakési“ duši, ale výraz „psychologie“ vyjadřuje především řeč (projev) skutečné duše (logos a psyché). Přičemž logos, je pojmem pro slovo (i řád). Avšak slovo nemá smysl, pokud není vysloveno a projevováno. Čili slovo a jeho projev patří k sobě, nelze je oddělit. Výraz oka je výraz stavu duševna, jímž prochvělo duchovní srdce, či ne. A kolik niterných pohnutí, tolik výrazů oka. Ale to není ještě všechno, tento výraz proudí z očí a dává vidět člověku dál a dále, do jemnějších struktur bytí. Jen ale je-li prozářen duchovním srdcem, jeho čistotou, laskavostí, vlídností i věcnou přísností. Nežřídka je ale v očích bolest, prázdnota, tvrdá bezcitnost, rozladěnost, neporozumění, hloupost, chtivost, odpor, hněv a mnoho jiného z výchvěvů nitra. Že podobný niterný projev „barví“ i tón a rytmus hlasu, již nikoho nepřekvapí.

Pojďme ještě dále. Hvězda duchovního srdce se prozáří do dlaní a prstů rukou, jež „doladují“ akt lidské náruče. Buď v objetí nebo v řemeslné či umělecké dovednosti. Toto spoluzachvívání dále rozechvívá hrdlo a ústa. K řeči či tvůrčímu mlčení. Kdy dokonce dojetí a doléhající nezměrnost života zavírá úctyplně ústa a oko je skráceno slzou radosti a úctyplně úlevy.

Jak jsme již dříve uvedli, vše souvisí se vším a tak „rázové“ vlnění působí magneticky odpudivě nebo přitažlivě na proudy a věnce záření blízkého či vzdáleného okolí samotného člověka. Nu a toto okolí je plno opět různorodého vlnění ovzduší, země, vody, rostlin i živočichů, spolulidí nejen na tomto, ale i na onom světě, záření hvězd a sil kosmu, bytostných a zejména vyzařování duchovních sil, které jsou mimo dosažitelnost dnešního lidského chápání. Nutno však podotknout, že je zde také mnoho z okruhů záření osudu, k němuž dal předtím podnět sám dotyčný člověk a toto vše se k němu řízeno opět vrací, zajisté obohacené o stejnorodé vyzařování z kroužení osudových vláken života ....

Prostor, kde je ono vyšší či osudové spojení, dle charakteru vlnění významně realizováno je zátylek, horní a střední část zad v oblastech páteře. Dalo by se říci, že je to prostor přijímající citové ústrojnosti člověka.

A tak, už od malého mozku až k doteku duchovního prostoru člověka, běží souběžná vlnění, jež svým druhem podněcují jemnější a jemnější úrovně vyzařování tělesna, ale i duševních ústrojností a duchovního srdce. Nesmírně významnou složkou, prostředkem, těchto vyzařování je složení krve a rytmus tělesného srdce, které jsou charakteristickou součástí jedince obsahující vývojově utvářenou spojnicí tělesna a duchovna.

Naše logika nám předkládá obraz porovnání rychlosti vnějšího podnětu smyslů až k reakci na něj. Přičemž dennímu vnímání uniká přímá souvislost mezi vědomou reakcí a tzv. reflexem a niternými vzruchy. Vědomá reakce prodělává celou dráhu podnětu až zpětně do mozku, který po vyhodnocení aktivuje příslušné pohybové nástroje těla impulzy z nejen oblasti tělesného těžiště.

Podvědomá reakce, reflex, je však důsledek oné rázové vlny, jež ale nemá plně strukturu vlnově korpuskulární („z prachu země“), nýbrž v pozemskosti výhradně energetickou, vlnovou a její rychlost je odvislá od stavu tělesna a volnosti v zářivosti jednotlivých orgánů a cest. Je jen pochopitelné, že zdravý a ušlechtilý člověk reaguje na podnět a jeho míru naprosto jinak než strašpytel nebo člověk citově rozechvělý či otupělý. Ať už vlastní neschopností anebo stavem organismu a zářením zakaleném nepříznivými látkami a vztahy. To je právě ta míra pro rychlost a čistotu vlnění, jež pak ovlivňuje myšlení a cesty životem. Přičemž ona rychlost proměny či přenosu není zdaleka omezena rychlostí světla, jak je dnes vědě známá. Rychlost proměny je vždy dána strukturou úrovně, proto v jemnějších hmotách (pozemsky dnes neznámých) je rychlost impulzů, proudů a proměn forem života řádově vyšší. Vitalita člověka a prostupnost, tedy i pohotovost ke konání, je přímou úměrou živosti duchovního srdce, jehož viditelnou částí je složení a vitalita krve, coby nástroje pozemského projevu duchovna, citovosti.

Tedy, původní podnět a jeho kontakt s ústrojností rozvlní další úrovně tělesna, duševna a duchovna a podle jejich světlosti rozechvěje obaly duchovna a lidského ducha, jehož nadživotní prostor je vnímatelný v oblasti hrudi. A tento záchvěv bleskově svou magnetickou stejnorodostí komunikuje s velkým duchovním proudem všehomíra, tzv. neutrální Boží silou. Což způsobí duchovní prožhavení a „nakrmení“. Na to okamžitě reagují nejbližší obaly bytostně duchovní, prožhaví se a vyzařují dále do věnců záření a orgánové ústrojnosti tělesna včetně krve. Nu a záleží od vitality a čistoty tvořivosti všech těchto ústrojností, jak dalece pronikne duchovnost do konkrétního pozemsky vědomého konání. Do oné tvůrčí náruče. Nebo jak značně se utlumí v kalu navykých vzorců chování a disharmonického chtění. Utlumení je totéž jak dočasné zachycení síly pro nesprávné chtění, v rozporu se záměrem vývoje člověka.

Žel pozemskému člověku nelze výše uvedené děje uchopit jako celek, v živosti přítomného skutečna. Lze je ale vnímat vnitřním rozpoložením, svým přítomným stavem, jeho vnímavým prožíváním.

Proti tomu ovšem stojí drtivý proud, tlačící bezcitně člověka k vnější povrchnosti. Tou mocí je stonásobná přemíra ryze pozemských podnětů, požadavků a informací, produktů to ryze

pozemského rozumu. Člověk tento tlak není schopen dostatečně zpracovávat a je tím jen smýkán a otloukán, aniž by skutečná hodnota podnětu komunikovala s potřebami duchovního srdce. Obranný mechanismus pudu sebezáchovy této přemíře tlaku v lidské ústrojnosti vybuďoval další tuhý val civilizačních poruch. Ze vštěpovaných vzorců chování, školních učeností, vědeckých teorií se zjišťují a vynucovanými společenskými normativy. Ono „právo“ na „svobodu slova“, názor a „právo“ na stres.

Věnce záření člověka jsou matené a křivené, což se už v dětství projeví na tělesné ústrojnosti, přepětí a sklonech, měštnáním pohlavní síly. Je jen málo jedinců, kteří se tomuto přetlaku a tíži dovedou postavit poznáním a chopením se záchranného lana moudré skutečnosti. Lidskostí, lidstvím. Každý zajisté dle svého tělesného a duchovního stavu, dle rozvinutých vloh a zušlechtěných vlastností a chtění.

Než, vraťme se k náruči. Je značný a jasně patrný rozdíl mezi ženskou a mužskou náručí, proto i rozdíl v jejich tvůrčí působnosti. Stejně jako rozdíl charakterizovaný citovým přijímacím prostorem v oblasti zátylku.

Mužská náruč je velmi silně formovaná rozvahou a vědomím předního mozku. Vyzařující silně dopředu, prostřednictvím hrudního štítu v pozemském řádu a spravedlnosti, silných ramenou a rukou. Do značné míry na „úkor“ citového přijímacího prostoru zátylku a zad.

U ženy je tomu jinak. Její hrud' je obdařena srdečností a pečující laskavostí, jež vykrouží nejen symetrii ňader, ale stupá do prostoru obličejů, jež prozáří zjemnělou krásou. A stejně i do útlých ramenou a jemných rukou. Citový prostor přijímací je značně zářivý a žena vyzařuje do sfér celého svého okolí. Ústrojnost rozvahy je posunuta do harmonie půvabu a ladnosti v průchodnosti zadního mozku.

Lze si povšimnout, že muži roste („vlasová“ pokrývka – vous) i ve předu, ženě narůstá dlouhá vlasová pokrývka spadající vzadu hluboko do zátylku až k pasu. Od temena hlavy je schopna přijímat jemné záchvěvy i celé spektrum podnětů shůry, z lidství i z jejího blízkého okolí. A od temene hlavy, z proudu vyššího stupně záření, k ní proudí ochranný paprsek studu, který se nezdívka rozlévá do sklopených očí a do jejich lící v podobě prožhavujícího ruměnce....

S úžasem a nezměrnou úctou se vědoucí sklání před inteligencí a zformovanou ústrojností oněch nepozemských výchvěvů zátylku žen, jež souvisí s ženstvím. Darem to ženě při zrodu lidskosti, pro cesty věčnosti. Jsou to výchvěvy zformované do tvarů „andělských křídel“. Čím vyšší ušlechtilost a srdečnost ženy, tím jasnější a větší výchvěvy perutí, utkané bytostností světla. Příliš zemská žena má tyto výchvěvy skloněné k zemi. Avšak žena naplněná svým zářivým údělem má „křídla“ pronikající do světlejších a povznášejících úrovní. Síla, jež dává křídlatým výchvěvům rozmach, vychází z žensky duchovního srdce, v čistotě jeho utváření. V horní části se prolínají vysoké výchvěvy všehomíra s utvářeností mozkového kmene, jenž je ale neudrží a dá vědomě vystoupat ke koruně hlavy, ztvárňující krásné diadémy či vysoké korunky, jež dále zvyšují prosvětlující proudy jsouce radostnými dary záření vyšších bytostí. A ta část, která prochvěje mozkový kmen, klesá lehce k ramenům a dolů jako chladivé mravenčení „tajemného“ závoje... tu vše světlé žíznivě saje z živých krůpějí světla, jež jsou úsměvy na tváři Boží. *Obrázek. 3.*

Perutě jsou odlišného druhu a u žen jsou do nich vetkány mnohé formy, jež dávají křídům schopnosti pozemských dovedností v podobě ručních dovedností, dovedností náruče i dovednosti přemostění k příchodu lidských duší na pozemské pláň. V nižších částech „křídlatých“ výchvěvů

je jemná ústrojnost pro spojení s vlnami osudu. Je při tom jen pochopitelné, že čím těžší osud, tím větší potíže s páteří.

Ve všeobecnosti lze říci, že citové výchvěvy má každý člověk. Žena nezměrně více než muž, každý podle toho, jak naplňuje svůj vývoj. Či jaký úkol mu byl „svěřen“. A ona „křídla“ jsou zákonitou formou pro míru přímého spojení se zákony stvoření.

Procitajícího člověka však s němým úžasem zasáhne bolestivý obraz. Od zátylku mnohých dnešních žen jemnohmotně visí podivně „ctnostné“ napodobeniny, či spíše zakrnělé a promaštěné kuřecí výrůstky, jejíž schopnost přijímání je převážně jen pro hutná vlnění a lákání tohoto světa, v těžkém osudu. Jen nesmírně málo žen je schopno dáti sílu procitání k „vyvlečení“ křidelnatých výchvějů z „kukel“ materiální nízkosti a naivity. Pro jejich očistu a tvůrčí prozáření světlem poznání. Pro zahrady poselství Slova.

Bylo by možno sledovat divuplné proudy a formy života ve všech směrech, do prostoru vymezených sfér i do souvztažností mezi sférami různých pohyblivostí a struktur. Avšak předmětem této úvahy není dát hledajícímu neomylný obraz „tajů“ života, pro zajímavost. Ale především mocněji podnítit k procitání osobních duchovních hodnot v posilování lidskosti.

Jen pro ty, jež se výše uvedeným chtějí „hlouběji“ zabývat je na tomto místě uváděn odkaz. Tím jsou práce pana J.Nedomanského „O osobním záření a magnetismu“, včetně dalších jeho prací a mnoha spisů.

Nakonec této úvahy budiž dán uvedeným dějům obraz v prožití.

Dítě cupitá chodníčkem zahrad, drže se své mámy za ruku. Švitoří mámě o tom všem, co vidí, co v něm ožívá. Tu uvidí v trávě malého ptáčka, jenž příkrčen těžce oddechuje. Tento vjem se jej dotkne a cítí, že se něco stalo a jeho oči okamžitě vyjadřují vztah k onomu tvorů, který má přece létat. Upustí bezděčně matčinu ruku, podřepne blíže ptáčka a pozvolna a opatrně se jej chce dotknout. Ptáček se zavrtí a dítě rychle schová svou ručku za zády. Ale opět se jej chce dotknout, vnímaje povzbudivé vyzáření matčiných očí, ptáček se již moc nebrání a přijme pohlázení. Dítě ztratí ostych a chvíli jej prstíkem hladí a domlouvá mu. Maminka se zalíbením shlíží na onen obraz a vyzáří od svého srdce hřejivé citové pohnutí, které dítě zezadu přijímá a prostřednictvím své ručky nevědomky předává léčivou sílu zraněnému ptáčku. Oči to sice nevidí, ale tělo ptáčka se pozvolna rozzáří a tíže jeho otřesení po předchozí nehodě odpadá, postaví se na nožky a čile odběhne a po chvíli odletí do bezpečí. Dítě štěstím září, že ptáček je zdravý. Toto záření se přeneso i na matku a ta se také rozzáří. Jsou pojednou oba plni štěstí a toto štěstí požehná i místu, kde právě tyto lidé prodlévají. Avšak prožití se zároveň „zapíše“ do skutečnosti jako i do jejich tělesné ústrojnosti, jako zúrodnění půdy pro další nové činy milosrdenství.

Jiným příběhem může být... Opět kráčíme, nyní lesní stezkou. Otec kráčí ruku v ruce se synkem a povídá mu o lese, čerstvém ovzduší, kvalitním dřevu, houbách i lesních zvířatech. Pojednou zpoza listů vyběhne velký pavouk. Chlapec ucukne a pevněji stiskne otcovu ruku. Otec odhodlaně vykročí a pavouka zašlápne. Obrátí se na synka se slovy: „Neboj, už se ti nic nestane.“ Vysvětlí mu, že otec má chránit děti před nebezpečími. Jdou dále, chlapci se uleví od úleku a již volněji pobíhá, když tu se vyrojí lesní vosy, do jejichž hnízda chlapec v nepozornosti šlápnu, dorážejí na chlapce a pak i na otce, který jej chce chránit. Otec hnízdo sice rozdupe, ale pár štípanců

si oba odnášejí. Synek se na otce trochu zlobí, protože přece jej měl více ochránit. Ten mu ale opět vysvětlí, že člověk musí být v lese opatrný, číhá tam mnoho nebezpečí. Jejich cesta dále pokračuje navíc těžbou poškozeným lesem s hromadami klád a klestí.

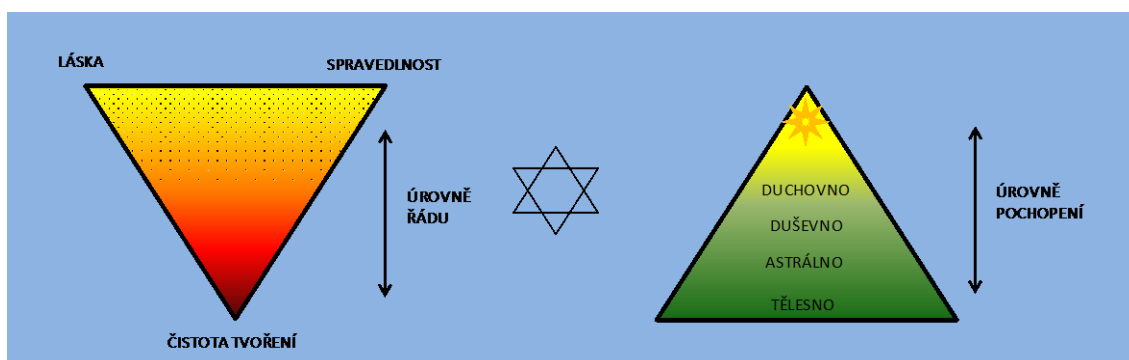
Malý chlapec si z lesa odnáší potemnělé vyzařování nebezpečí a strachu. Otec pak zlost na tu ... lesní chamraď a nepořádek v lese. Potemnělá vyzařování strachu, nelibosti a zbytečného zmaru lesních tvorů se prostřednictvím zážitku vetkají do skutečna a věnců vyzařování obou, aniž by tito pochopili, že nebezpečí nečíhalo v lese, ale přinesli jej svým smýšlením do lesa oni. Půda je však „zkypřena“ pro necitelnost a odklon od dobra, od lidství.

....Jediným právem člověka je, plnit s chutí povinnosti vůči skutečnému životu!...

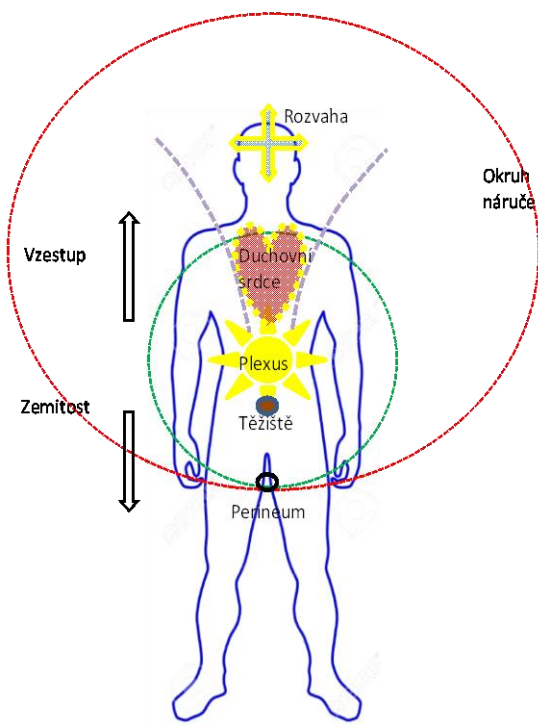
oooOOOooo

V Komni 18. 2. 2018.

Obr1.

Obr.2.

Obr.3

